

# I.

Amikor Boyd a családjával Grant megyéből délre jött még kisgyermek volt alig idősebb a nemrégiben alapított Hidalgo névre keresztelt megyénél. Húgának csontjai s anyai nagyanyjának csontjai ott porladtak a földben ahonnan elvándoroltak. Ez az új vidék vad volt és buja. Egészen Mexikóig el lehetett lovagolni anélkül hogy az embert akár csak egyetlen kerítés megállította volna. Boyd a testvére előtt ült a nyeregben és hallgatta ahogy a fiú spanyolul és angolul megnevezi a táj részeit a madarakat a vadállatokat. Az új házban a konyha melletti szoba volt az övék és Billy éjszakánként sokszor álmatlanul feküdt az ágyában s alvó öccse szuszogását hallgatva a sötétben fojtott hangon suttogetta el neki a terveit meg hogy milyen életük lesz.

Az új helyen az első télen egy éjjel farkasüvöltésre ébredt és tudta hogy a háztól nyugatra fekvő alacsony dombok között gyülekező vadállatok hamarosan lemerészkednek a holdsütötte síkságra hogy a friss hóban úzzék a villás szarvú antilopokat. Leemelte a nadrágját az ágy támlájáról és előkotorta a csizmáját az ágy alól és fogta az ingét meg a bélelt vászonkabátját és kiosont a sötét konyhába hogy felöltözzön a langyos kályha mellett és a csizmáit az ablakon beszüremelő holdfénybe tartva megnézte melyik való a jobb és melyik a bal lábára

aztán felhúzta őket majd az ajtóhoz ment és kilépett az udvarra és becsukta maga mögött az ajtót.

Ahogy elment az istálló mellett a lovak halkán panaszosan odahorkantottak neki a hidegben. A csizmája alatt ropogott a hó. A lehelete gomolygott a kékes derengésben. Egy óra múlva már ott kuporgott a kiszáradt patakmederben a farkasok csapája mellett amely hol a meder homokjában hol a hóban vezetett.

A farkasok már kint jártak a síkságon és amikor Boyd át-mászott egy hordalékkúpon meglátta hol keltek át a kiszáradt patakon melynek medre délnek futott a völgy felé. A térdén és a könyökén kúszott tovább és a kézfejét behúzta a kabátujjába hogy ne fázzon a hóban és amikor elérte az Animas csúcsai alatt húzódó széles völgy utolsó sötét kis borókafenyőit csendben lekuporodott hogy kifújja magát aztán óvatosan kilesett a síkságra.

A farkasok az antilopokat üzték és az antilopok árnyakként cikáztak és ugráltak a hóban és a száraz porhó kavargott körülöttük a hideg holdfényben és a leheletük fakó füstként gomolygott a hidegben mintha a bensőjük kapott volna lángra miközben a farkasok olyan hangtalanul futottak fordultak s ugrottak mintha nem is ebből a világból valók lettek volna. A völgy mélye felé tartottak aztán megfordultak és egyre távolodtak a síkságon míg végül már csak néhány apró alak látszott a homályos fehérségben amely végül teljesen elnyelte őket.

A fiú egyre jobban fázott. Várt. Minden nagyon nyugodt volt. A leheletén látta merre fúj a szél és nézte ahogy a pára újra meg újra előbukkan a szájából és szertefoszlik és előbukkan és szertefoszlik a hideg levegőben. Sokáig várt még. Aztán meglátta hogy közelednek. Ugrálva és suhanva. Táncol-

va. Orrukat a hóba fúrva. Szökelltek és szaladtak és időnként megálltak hogy két lábra ágaskodva táncoljanak majd szaladtak tovább.

A hét farkas alig húszlábnyira vonult el a földön fekvő fiútól. Láta mandula-szemüket a holdfényben. Hallotta zihálásukat. Érezte a jelenlétét a képességnek mellyel a farkasok felfogták a levegőben vibráló feszültséget. Összeverődtek hogy szaglászszák és nyalogassák egymást. Aztán egyszer csak mozdulatlanra dermedtek. Füleltek. Egyik-másik felhúzta a mellső lábát. Billyt nézték. A fiú visszafojtotta a lélegzetét. A farkasok is visszatartották a lélegzetüket. Álltak. Aztán hirtelen megfordultak és nesztelenül elfutottak. Az öccse már ébren volt amikor Billy visszaért a házba de nem mesélte el neki hogy merre járt és mit látott. Soha nem mesélte el senkinek.

Azon a télen amikor Boyd betöltötte a tizennégyet a kiszáradt patakmedret birtokba vevő fák már jóval idő előtt csupaszon meredeztek és szürke napok követték egymást s a fák fákön kornyadoztak a szürke ég alatt. Hideg szél fújtt észak felől s a föld bevont vitorlával haladt meg nem határozott úti célja felé amelynek keltezése s koordinátái csak jóval az után kerülnek be a hajónaplóba hogy minden jogos követelés semmivé lesz – miként ez a történet is. A ház alatt a folyómeder külső ívén a nyárfa berekben – ahol a fák ágai csontokra emlékeztettek a törzsükről pedig hámlott a fakó vagy zöld vagy sötétebb kéreg – olyan hatalmas és erős fák magasodtak hogy a túlparti pihenőhelyen az egyik lefűrészelt tönkön a régi időkben a marhapásztorok négy láb széles és hat láb hosszú sátrat állítottak fel hogy legyen hol tárolni a holmijukat. Mikor kilovagolt tüzelőt gyűjteni az árnyékát nézte és a ló meg a csúsza egymást keresztező rúdjaik árnyékát ahogy keresztül-ügetett a földből meredező facsonkok között. Boyd a csúszkán

utazott kezében baltát szorongatva mintha csak az összegyűjtött tűzifát őrizné és közben hunyorogva fürkészte a nyugati égboltot ahol a kopár hegyek alatt a nap egy kiszáradt vörös tóban izzott és az antilopok sziluettjei bólogatva lépdeltek a szarvasmarhák között a hegyek lábánál elterülő síkságon.

Keresztülvágtak a száraz avarral borított patakmedren és addig mentek amíg elértek egy teknőhöz vagy vízmosta üreghez és ott Billy leszállt a nyeregből és megitta a lovat amíg Boyd a parton járkált pézsmapatkány-nyomok után kutatva. A guggoló indián aki mellett Boyd elsétált fel sem nézett úgyhogy amikor a fiú megérezte hogy van ott valaki és megfordult a férfi a fiú derekára csatolt övre szegezte tekintetét és csak akkor nézett fel amikor Boyd megállt. Elérte volna ha kinyújtja a kezét. Az indián a carrizo mögött kuporgott – mintha nem is akart volna elrejtőzni – a fiú mégsem vette észre. Régi egylövetű 32-es peremgyújtásos puskáját a térdén keresztbe fektetve arra várt hogy elejthessen egyet a folyóhoz a szürkületben inni járó vadak közül. A fiú szemébe nézett. Boyd állta a tekintetét. Az indián szeme olyan sötét volt mintha csak pupillája lett volna. A lenyugvó nap izzott a szemében. És a lenyugvó nap mellett ott állt a gyermek.

Boyd nem tudta hogy mások szemében megláthatja magát az ember s hogy olyan dolgokat is láthat mint a nap. E két fekete kút mélyén megikerülve állt vékonyszálú furcsa kesehajával egy fiú aki mégis ő maga volt. Mintha rég elveszettnek hitt vérrokonát pillantotta volna meg aki most egy másik világ ablaka mögül néz vissza rá ahol soha nem nyugszik le a vöröslő nap. Mintha egy útvesztő lett volna amelyben lelkének e két árvája bolyongott élete során hogy végül annak az ősi tekintetnek a fala mögé érkezzon meg ahonnan többé nincsen visszatérés.

Ahol állt onnan nem látta a bátyját és a lovat. Látta a víz színén lassan tovaterjedő gyűrűt amelyet a nád takarásában szomját oltó ló keltett és látta az indián csupasz csontos állkapcsának bőre alatt az izmok lágy ívét.

Az indián megfordult s a vízzel teli mélyedésre pillantott – csak a ló felemelt pofájáról csöpögő víz hangját lehetett hallani – aztán a fiúra nézett.

Te mocskos kis rohadék – mondta.

Nem csináltam semmit.

Ki van veled?

A bátyám.

Mennyi idős?

Tizenhat.

Az indián felállt. Gyorsan és könnyedén állt fel majd arrafelé nézett ahol Billy várakozott a kantárral kezében aztán újra Boyd felé fordult. Régi rongyos szövetkabátot viselt meg egy zsírtól csillogó Stetson kalapot amelynek kinyomta a koronaszírtét. A csizmáját drótok tartották össze.

Minek jöttetek ide?

Fáért.

Ennivalótok van-e?

Nincs.

Hol laktok?

A fiú habozott.

Azt kérdeztem hol laktok.

Boyd lefelé mutatott a folyásirányba.

Milyen messze?

Nem tudom.

Te mocskos kis rohadék.

Az indián a vállára vetette a puskát és végigsétált a mélyedés partján aztán megállt és Billyt meg a lovat nézte.

Hogysmint – köszönt Billy.  
Az indián köpött egyet majd így szól: Sikerült jól elriasztanod a vadat a környékről mi?  
Nem tudtuk hogy más is van itt.  
Nincs semmi ennivalótok?  
Nincsen uram.  
Hol laktok?  
Úgy két mérföldre a folyón lefelé.  
És otthon sincs semmi ennivalótok?  
De van uram.  
Elkísérek titeket és hoztok nekem valami ételt.  
Jöjjön csak a házhoz. Majd az anyám megeteti magát.  
Nem akarok odamenni. Azt akarom hogy hozzatok nekem valami ennivalót.  
Rendben van.  
Akkor hoztok nekem valamit?  
Igen.  
Jól van.  
A fiú fogta a lovát de nem mozdult. A ló egy pillanatra sem vette le a szemét az indiánról. Boyd – szólalt meg végül.  
Gyere.  
Kutyáitok vannak-e?  
Csak egy.  
Aztán bezárjátok-e?  
Persze hogy bezárjuk. Én zárom majd be saját kezűleg.  
Olyan helyre zárd be ahol nem fog ugatni.  
Rendben.  
Eszem ágában sincs lemenni oda hogy aztán lepuffant-  
sanak.  
Bezárom a kutyát.  
Akkor jól van.

Boyd. Gyere. Induljunk.

Ahogy Boyd felállt a vízzel teli mélyedés túlsó partján egy pillanatra sem vette le a tekintetét az indiánról.

Gyere már. Mindjárt besötétedik.

Menj és csináld amit a bátyád mond – szólalt meg az indián.

Nem akartunk kellemetlenséget okozni.

Gyere Boyd. Induljunk.

A fiú átmászott a hordalékpadon és felült a csúszkára.

Ülj fel ide mögém – mondta Billy.

Boyd lekászálódott az összegyűjtött gallykupac tetejéről és visszanézett az indiánra aztán megragadta Billy kezét és felült a nyeregbe.

Hogyan találjuk meg? – kérdezte Billy.

Az indián csak állt keresztbevetett puskával a vállán és a kezét a puska csövén meg a tusán pihentette. Ha kiléptek a házból kövessétek a holdat – mondta.

És mi van ha még nem lesz fenn?

Az indián köpött. Szerinted akkor mondanám hogy kövessed? Na nyomás.

A fiú a ló oldalába nyomta a csizmája sarkát aztán elügettek a fák között. A csúszka rúdjai száraz suttogással kotorák kis kupacokba a lehullott leveleket. A nap alacsonyan járt a nyugati égbolton. Az indián a tekintetével követte a távolodó alakokat. Boyd fél kézzel átkarolta a bátyja derekát. Az arcát vörösre majdnemfehér haját pedig rózsaszínre festette a nap. Billy rászólhatott hogy ne forgolódjon mert a fiú nem nézett vissza. Mire átkeltek a kiszáradt folyómedren és felkapattak a síkságra a nap már eltűnt a Peloncillo orma mögött és a nyugati ég mélyvörösén izzott a felhőzátonyok alatt. Délnek vették az irányt a kiszáradt folyó mentén és amikor Billy

visszanézett az indián – a puskát lazán tartva a kezében – fél mérfölddel lemaradva követte őket a félhomályban.

Minek nézelődsz? – kérdezte Boyd.

Csak úgy.

Tényleg viszünk neki ennivalót?

Igen. Úgy gondolom ennyit megtehetünk.

Attól hogy meg tudod tenni még nem biztos hogy jó ötlet – jegyezte meg Boyd.

Tudom én azt.